

I am copying down in a book from my heart's archive
the day that I ceased to fear God with a shadowy fear.
Would you name it the day that I measured my column of virtue
and sighted through windows of merit a crown that was near?
Ah, no, it was rather the day I began to see truly
that I came forth from nothing and ever toward nothingness tend,
that the works of my hands are a foolishness wrought in the presence
of the worthiest king in a kingdom that never shall end.
I rose up from the acres of self that I tended with passion
and defended with flurries of pride:
I walked out of myself and went into the woods of God's mercy,
and here I abide.
There is greenness and calmness and coolness,
a soft leafy covering
from judgment of sun overhead, and the hush of His peace,
and the moss of His mercy to tread.
I have nought but my will seeking God;
even love burning in me is a fragment of infinite loving
and never my own.
And I fear God no more; I go forward to wander forever
in a wilderness of His infinite mercy alone.

Jeg skriver av her, i en bok, fra mitt hjertes arkiver
den dag da jeg sluttet å frykte Gud med skyggefull frykt.
Tror du det var dagen jeg målte min grad av dyd
og fikk øye, ved fortjenestens vindu, på en krone som lå nær?
Å nei! Det var snarere dagen jeg innså for fullt
at jeg utgår fra intet og stadig trekkes mot intet;
at mine henders arbeid kun er et gjøgleri
fremført for den verdigste blant konger, hvis rike ikke har noen ende.
Så reiste jeg meg opp, da, fra egoets åkre,
som jeg dyrket lidenskapelig og stolt hadde forsvart.
Jeg gikk ut av meg selv og inn i den skog som er Guds miskunn.
Jeg blir værende her.
Her er grønt. Her er luftighet og ro. Løvet danner
en myk baldakin som beskytter meg for dommens sol der oppe.
Hans fred inngir stillhet. Jeg vandrer på hans miskunns mose.
Utover viljen min som søker Gud, har jeg intet som er mitt.
Selv kjærligheten som inne i meg brenner
har sitt utspring i uendelig elsken: Jeg eier den ikke.
Og ikke er jeg lenger redd for Gud.
Fremad går jeg, for evig å vandre i villmarken som
alene består av hans grenseløse miskunn.